

Azt hiszem, fáj sok fölgyült éved és
azért a szerető tévedés.
S jobb is volna, ha most elnéznéd velem,
hogy' köt hálót szellő faleveleken.

6

Már karcsú idomaira
pongyolát ölt a lég.
Az alkony a felhőn fészű...
ülünk együtt, mint kedves és fia...

A fűben gyepként sarjad a sötét,
a homály pamutlombjai ingnak.

S mi várjuk, hogy mikor lesz
látható reszketésű
bennünk az első csillag.

Népszava 1934. aug. 12. — 15. l.

